

er dadelijk weer in. Hij keek naar zijn hand, die beefde. Hij wilde niets breken.

„Ik word oud,” dacht hij.

Het was beter toch eerst maar eens door den microscoop te kijken, al zei Walter dan ook, dat het niets opgeleverd had.

En daar zat hij.

Het zomerlicht scheen over de glazen bakjes, de tubes, de flesschen, en maakte kleine reflexen, en het licht teekende een glimmende streep langs het grauwe, gerafelde jasje, dat spande over den ronden rug van den man, die gebukt bleef, en het licht gaf een glansje aan het grijze hoofd. Onbewegelijk zat hij daar met zijn aandachtig gezicht, en zag door den microscoop duizend malen vergroot: een zonnig zomerlandschap en het geluk van twee menschen. Toen nam hij een zeemelapje en veegde voorzichtig een druppel weg, die op de lens was gevallen....

